

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 15. S. Ambrosii Constantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

quamdiu ibi stans, dixit ad Imperatorem: *Sæculum IV.*
fac, ut possim pro te offerre! quietem ani- A. C. 388.
mo meo redde! Imperator sedens, annuit,
 vidensque, quod adhuc staret Episcopus,
 ait; se rescriptum suum mutaturum.
 S. Ambrosius instabat, ut totam pœnam
 remitteret; promisit Imperator; Am-
 brosius bis dixit: *tuo verbo confisus, of-*
fero; & Imperator: *in meo verbo age!*
 ita S. Ambrosius ad altare processit, nisi
 impetrasset, quod petebat, non aditurus;
 ad Sororem suam, S. Marcellinam, scripse-
 rat, quantam sollicitudinem hæc res ani-
 mo ingessisset; scripsit quoque, se, quod
 optabat, feliciter obtinuisse.

§. XV.

S. Ambrosii Constantia.

Dum Imperator Mediolani moratur, *Theod. V.*
 cum, Ecclesiam ingressus, quodam *c. 18.*
 die festo oblationem suam Altari impo-
 suisset, intra Sanctuarii clathros substitit.
 Interrogavit S. Ambrosius, an quidquam
 peteret? respondit Imperator; se hic
 tempus communicandi expectare. Tum
 S. Ambrosio jubente Archidiaconus ad
 eum: *Auguste! nemini nisi Sacris Mi-*
nistris in Sanctuario stare licet, exi ergo
hinc, & cum cæteris stans expecta. Pur-
pura Principes facit, non Sacerdotes! di-
 xit Imperator, quod ibi consistere voluis-
 set, non esset ambitioni adscribendum,
 sed

Sæculum IV. sed ita in Ecclesia Constantinopolitana
A. C. 388. morem ferre. Gratias egit S. Ambrosio,
 quod se meliorem usum edocuisset; e-
 que S. Episcopus locum extra Sanctua-
 rium ante omnes Laicos constituit; hic
 ordo exinde semper observatus. Theo-
 dosius Constantinopolim reversus, die
 festo ad Ecclesiam venit, & postquam
 oblationem suam coram Altari tradidis-
 set, e Sanctuario exiit; Episcopus Necta-
 rius interrogavit, quare non intus man-
 sisset? respondit cum suspirio: *vix fuit*
aliquis, qui me differentiam Imperii, &
Sacerdotii doceret! vix inventus est unus,
qui mihi veritatem dixerit! solum Am-
brosum novi, qui merito Episcopi nomen
gerat.

ep. 57.
ad Eugon.
n. 4.

Prosp. de
pro miss. lib.
III, 6. 28.

(*) S. Ambrosii constantiam imitatur nostro
 ævo Archiepiscopus Parisiensis Christophorus de
 Beaumont, qui in Causa Bullæ Unigenitus nec
 lenitate Regis sui nec rigore a Sententia hucus-
 que

Symmachum hujus legationis Ducem fu-
isse; hoc saltem constat, sermonem ad ^{A. C. 388.}
Laudes Imperatoris in Consistorio, eo-
dem anno 388. pronuntiasse. Ubi vero ^{Sym. II.}
^{ep. 13.}

LII 2

Aræ

que dimoveri potuit. Absit vero, ut in tanto
Sacerdotalis ac Sæcularis Potestatis dissidio ju-
diciū feram! Incredibile dictū est, quantæ
occasione hujus Bullæ, in qua centum & una
Propositiones Quesnelli damnantur, per totum
Regnum turbæ exortæ sint, & quam multis jam
annis protrahantur. His ultimis, dum aliqui Epis-
copi Refractariis in mortis periculo Sacramenta
administrari prohibuerunt, oleum flammis affu-
sum. Rex querelis fatigatus majorem Curiam
Parisiensem in Exilium migrare jussit Pontæsiam.
Ea revocata anno 1754. Lex a Rege edita, qua
omnibus de Bulla Unigenitus simpliciter filere
strictissime præcipitur. Non ideo tamen Pax re-
ducta, & Archiepiscopus Confluentiam relega-
tus. Interim Nova Lex Solemni in Francia Ri-
tu, id est, Rege in Curia præsentē, promulgatur;
non esse necessarium, ut Bulla Unigenitus Regula
Fidei dicatur. Anno 1757. Archiepiscopo in
Gratiam cum Rege redire, & suæ Provinciæ Me-
tropolim repetere licuit. Verum brevi iterum jur-
gūis inter Parlamentum, & Archiepiscopum na-
tis, Is Cadurcum proscibitur. Quam ambiguar
vicissitudines, quæ totius orbis Christiani oculos
in Galliam convertunt!

Novissimum, quod ex illo Regno affertur, fa-
ctum memorari meretur. Monasterium Vir-
ginum, quæ Hospitalariæ vocantur, in Lutetiæ
Subur-

Sæculum IV. Aræ Victoriæ restorationem petiit, Imperator e conspectu dimissum, & plastro impositum, ad centum passuum milia abvehi iussit, & ibi ea die permanere.

Suburbis, quod aperte Bullæ Unigenitus essent refractariæ, Archiepiscopus Sacris interdixerat, addita prohibitione, ne, defuncta earum Moderatrice, aliam eligerent, antequam Interdictum solveretur. Dum vero Archiepiscopus exulat, Montazetus Archiepiscopus Lugdunensis Galliarum Primas, qui Cardinali Tencino successerat, Moniales Interdicto liberavit, & Delegato Parocho, cui nomen Brutetus, Licentiam fecit, ut aliam Moderatricem eligerent, cui Electioni dies 20ma Aprilis anni 1758. præstituta. Ecce autem! vix ante quartam horæ partem, priusquam dictus Parochus advenisset, adfuerant in Monasterio Episcopus Quebecensis, aliique Archiepiscopi Parisiensis ipso absente Vicarii Generales, & Epistolam Archiepiscopi ad Moniales directam prælegerant, in qua Paterno affectu obstinatas denuo exhortabatur, ut Formulæ subscriberent, & se Bullæ Unigenitus subjicerent. Illæ nihil; nisi quod Silentium a Rege præceptum observare statuisserent. Quo dicto singulæ per Triclinii fores se proripiunt. Ita, cum nulla, cui loquerentur, superesset, Vicariis quoque abeundum fuit, illo temporis articulo, quo memoratus Parochus Archiepiscopi Lugdunensis Mandatarius ingrediebatur. Utinam Fæminæ in Gallia, quemadmodum in Germania, quid rei, vel nominis sit Bulla Unigenitus, ignorarent!

Sum-

Id quoque excusandum fuit Symmacho, Sæculum IV. A. C. 389.
 quod Maximi Panegyris composuisset. ibid. epist. 31.
 Verumtamen Theodosius ei indulgit, comiter habuit, & anno 391. Consulem Socr. V. c. 14.
 creavit.

Theodosius Mediolano Romam profectus est cum filio suo Honorio, quem Constantinopoli accersiverat, & juniore Valentiniano Imperatore. Urbem ingressi Idae. fast.
 sunt Idibus Junii, Timasio, & Promoto Consulibus, seu decima tertia Junii, anno 389. tunc vero Romæ Idololatria prope Prud. i. cont. Symm.
 extincta est. Senatorum nobilissimi, Anicii, Probi, Paulini, Grachi Christi fidem amplectebantur. Populus turmatim ad Vaticanum concurrere, ut Apostolorum sepulchra veneretur, aut ad Lateranum, Idololatria pene extincta.
 ut Sacro fonte ablueretur. Pauci antiquæ superstitioni inhærebant. Tempora, Hier. ep. 7. ad Læt. c. 1.
 pene collapsa, aranearum telis obducebantur. Idola sub tectis suis inter noctuas, & bubones derelicta. Theodosio^{2.}
 jubente antiquæ Deorum, Dearumque statuæ, peritissimorum artificum opera, Prud. ib. V. 503.
 eximia urbis Romanæ ornamenta, conservata.

LII 3 §.XIV.

Summus Pontifex Benedictus XIV. cujus Obitus his diebus anni currentis 1758. nuntiatur, & cui ex Epistolis hac super re datis magis imperatum a Rege Silentium, quam Archiepiscopi Zelus probari videtur, Paterna Moderatione, & Prudentia consummata difficillimi Negotii Causam pertractavit.